

РЕШЕНИЕ

№ 1202

гр. София, 16.03.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в публично заседание на 24.02.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **8959** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 46, ал. 1 ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на И. А., гражданин на Република Т, със съдебен адрес: гр. Х., У. „Г. Д.” № 14, срещу Заповед № * / 09. 11. 2010 г. за забрана за напускане на Република Б на Д. на Д. „М.”.

В жалбата се излагат съображения, че не са налице посочените в заповедта фактически положения и че не е налице законово основание за издаване на оспорената заповед, тъй като изискването на закона е задължението да е към български физически или юридически лица, докато в конкретния случай вискател е юридическо лице от Република Т. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалваната заповед.

Ответникът - Д. на Д. „М.” не взема становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С писмо изх. № 2495 / 14. 04. 2010 г. от частен съдебен изпълнител при С градски съд, по изп. д. № *0122, до Д. на Д. „М.”, е поискано налагането на ограничение, на основание чл. 43, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ. В писмото се излагат мотиви, че длъжникът по изпълнителното дело – И. А., гражданин на Република Т, не представя надлежно обезпечение за обезпечаване на вземането. Към искането на държавния съдебен изпълнител, са приложени доказателства, в подкрепа на твърденията в писмото, а

именно: копие от изпълнителен лист от 04. 03. 2010 г., по силата на който длъжникът е осъден да заплати сумата от 200 000 щатски долара на „Тюркие Ихраджат Банкась А.Ш. /Тюрк Ексим Банк/”, Република Т, У. „Мюдафаа” № 20, 06100, Баканлъклар, А. Със Заповед № * / 09. 11. 2010 г. на Д. на Д. „М.” - МВР, на И. А., гражданин на Република Т, му е наложена принудителна административна мярка на основание чл. 43, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ – временна забрана за напускане на страната до отпадане на основанието.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

По делото няма представени от ответника доказателства, кога е връчено съобщението за издаване на оспорената заповед, поради което в интерес на жалбоподателя следва да се приеме, жалбата е подадена в срок от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА** по следните съображения:

Като мотиви за издаването на обжалвания административен акт, е посочено, че лицето има задължение над 5000 лв. по изпълнително дело.

Съгласно обаче чл. 43, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ (която норма е посочена като правно основание), забрана за напускане на Република Б се налага на чужденец, който има задължения над 5000 лв. към български юридически или физически лица, които са установени по съдебен ред и не са надлежно обезпечени.

Следва да се отбележи, че в нормата на закона е визирано изрично изискването задължението да е към българско физическо или юридическо лице, за да се попречи на чужденеца да напусне страната и по този начин да се засегнат правата и законните интереси на български граждани и юридически лица.

В конкретния случай, видно от представеното копие от изпълнителен лист, въз основа на който е образувано и изпълнителното дело, задължението на жалбоподателя – турски гражданин, е към банка също от Република Т, без данни да има клон или представителство в Б.

При това положение не е налице законовата предпоставка за налагане на забрана за напускане на Република Б, тъй като задължението не е към българско физическо или юридическо лице. Доколкото, както кредитора, така и длъжника са от Република Т, липсва както законово основание, така и правна логика да се забрани напускането на Република Б на турския граждани, тъй като двете лица могат да си уредят правоотношенията именно в Т.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че при издаването на обжалвания административен акт е налице противоречие с материалноправни разпоредби - отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК.

При този изход на спора, ще следва ответника на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, да заплати на жалбоподателя сторените разноски, които са в размер на 10 лв. – държавна такса и 400 лв. – адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, Административен съд С.-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на И. А., гражданин на Република Т, Заповед № * / 09. 11. 2010 г. на Д. на Д. „М.”, за забрана за напускане на Република Б.

ОСЪЖДА Д. „М.” – МВР, гр. С., бУ. „Княгиня М. Л.” № 48, да заплати на И. А., гражданин на Република Т, направените по делото разноси в размер на 410 (четиристотин и десет) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б, в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: